

SARA LÖVESTAM

DE VERDWENEN DOCHTER

MISDAADROMAN | STORTEBEEKER

PROLOOG

Het regende zo vreemd die dag waarop iemand Julia meenam. Het motregende in piepkleine druppeltjes, zodat je langzaam steeds natter werd, terwijl je niet echt voelde wanneer dat gebeurde. Dat zei Julia ook: 'Kijk eens naar die regen, mama! Het spettert niet, het is net als die mugjes, hoe heet dat... hoe heten die kleine beestjes? Mama?'

Ze keerde haar gezicht met de natte neus naar boven, zodat de capuchon van haar regenjas voor de vijftiende keer achtereen van haar hoofd gleed. Ik trok hem omhoog, niet bijzonder liefdevol of teder achteraf gezien, en ik pakte haar bij de hand.

'Knutjes, bedoel je knutjes? Kom Julia, we hebben een beetje haast.'

Ze wurmde haar handje uit mijn hand, daar was ze eigenzinnig in. Ís, ze is eigenzinnig.

'Ja, precies, knutjes.'

Ik heb veel over die woorden nagedacht. De laatste woorden die ik mijn dochter heb horen zeggen: 'Ja, precies, knutjes.' Alsof die mij een aanknopingspunt zouden kunnen geven.

HOOFDSTUK 1

Privédetective. Neem contact met me op als de politie u niet kan helpen.

Kouplan weet niet zeker of hij de politie wel had moeten noemen. Hij weet hoe het werkt met woorden; als een politieagent zijn advertentie leest, blijft zijn oog aan het woord 'politie' haken en daar besteedt hij dan onnodige aandacht aan. Aan de andere kant is het belangrijk dat hij de juiste soort klanten krijgt. Nu staat de advertentie online, op blocket.se, naast goedkope, heel goedkope en supergoedkope schoonmaakbedrijven. Hij staat er al twee weken en er is nog niets gebeurd.

Zijn e-mailadres is een gewoon hotmailadres, net als duizend andere, nergens aan gekoppeld. Hij weet tamelijk zeker dat je hem daarmee niet kunt opsporen. Ze kunnen niet opeens voor de deur staan.

Zijn computer heeft hij bij het grofvuil gevonden. Alles doet het nog, hij heeft alleen een oud besturingssysteem en een idioot klein ram-geheugen. Een week later heeft hij op dezelfde plek een beeldscherm gevonden, waar niks op aan te merken viel behalve dat het een ton woog en een resolutie had die net goed genoeg was voor Windows NT. Toen hij ze aan elkaar koppelde en de computer opstartte, verscheen er een vierkantje met de mededeling dat de harde schijf vol was, een volheid die bleek te bestaan uit honderden foto's van de burens onder in de flat. Hij opent ze soms en dan kijkt hij ernaar. Maar vandaag wil hij alleen weten of hij een reactie heeft gekregen.

Hallo Kouplan, Bedankt voor je mailtje. Ja hoor, met mij en de kinderen gaat het goed. Hoe gaat het met jou, red je het een beetje? De juristen hadden niet meer antwoorden dan de vorige keer, ik beloof (dat zei ik al) dat ik het je laat weten als ik iets hoor wat jou kan helpen. Meteen. Hou je taai. Dikke knuffel! Karin

Hij kijkt een poosje naar het mailtje en vraagt zich af of hij nu zal antwoorden of later. 'Red je het een beetje?' Ja hoor, een beetje afhankelijk van wat je bedoelt. Hij klikt het volgende bericht aan.

Heb je advertentie op Blocket gezien. Heb dringend hulp nodig om mijn dochttertje te vinden, dat afgelopen maandag bij Globen Centrum is verdwenen. Kan niet naar de politie. Betaal goed.

Dat laatste geeft de doorslag. Kouplan zou ook hebben toegehapt als er alleen 'betaal' had gestaan. Terwijl hij haar naam googelt, bedenkt hij dat hij graag wil geloven dat hij de vrouw ook zou hebben geholpen als ze geen geld had. Een kind kwijtraken. Dat is zijn moeder een keer overkomen. Nee, twee keer.

Hij googelt haar naam en e-mailadres. Op Facebook is ze blond en gewoontjes, ze ziet eruit als een ambtenaar of zoiets, en ze heeft tweëndertig vrienden. Er staat dat ze werkt bij een telefonische klantenservice en in haar blik ziet hij nergens iets politie-achtigs. Hij opent zijn hotmail weer.

Hallo Pernilla, Ik ben een privédetective die onder andere ontvoeringen doet. Geef je tel.nr. even, dan neem ik contact op. Ik zal je helpen.

Hij is helemaal trillerig, merkt hij nu. Stockholm in gaan, het minst slimme wat je kunt doen als je Kouplan bent. Stockholm is een stad waar mensen met tassen van de Ica lopen en onbezorgd praten in smartphones over vispedicure en prinsessen genaamd Estelle. Het is ook een stad waarvan alle hoeken levensgevaarlijk zijn en waar iedereen zijn klauwen in je kan slaan, om je persoon op te eisen.

Aan de andere kant is hij nu detective. Hij is de speurder, niet de bespeurde, of hoe je dat noemt. Hij is één met de schaduwen.